

OTON V. KOMAN, DIJAK:

Izgubljeni rod

Indijanska povest

Ob Veliki severni reki ali Rio Grande del Norte je jezdil samotni jezdec. Tako pripovedujejo Mescaleri o svojem poglavarju. Videlo se je, da je še neimenovan bojevnik. Nikakega okrasa ni imel na sebi. Poleg lasa in krepkega noža, ni imel jezdec nikakega drugega orožja. Pa tudi nositi ga ni smel, ker še ni imel imena...

je padla nič huđega slutečemu bizonu za vrat... Naključje je hotelo, da je blizu raslo drevo, ki se ga je Indijanec hitro poslužil. Konec lasa je ovil okoli debla. A to vse se je zgodilo v nekaj sekundah. Bizon je pobesnel... V svoji jezi ni pazil, kaj se godi okoli njega, in to je spet uporabil mladec in je z dobro merjenimi sunki prerezal bizo-

Molčeč, zatopljen v misli je počasi jezdil po preriji, ko se naenkrat zapodi vanj bizon. Jezdil je čistokrvnega mustanga, kateremu je bilo ime Uh, to je Strelica. In res, mustang je zaslužil to ime. Ko je namreč videl pred seboj bizonove rogove, se je postavil na zadnji nogi ter je z vratolomnim skokom preskočil bizona... Indijanec je ostal na videz brezbržen in hladnokrven, a v resnici mu je srce divje utripalo...

Odvil je laso. Zasukal ga je nekajkrat okoli glave, spustil... in zanka

nu glavno žilo, nato pa se je bliskovito umaknil... Bizon je padel na tla, še nekaj trzajev in bil je mrtev... Mladec se je vrnil v očetov šotor, v domačo vas in njegov oče Toopere, — to je prerijski jelen — ga je sprejel med bojevnike. Še zdaj se rad pokaže z nakitom, z rogovi svojega prvega bizona, po katerem je dobil svoje ime...

To povest mi je pripovedoval Tookuh, sin Velikega kanjona, junaka, ki je bil poglavar Apačev in poglavar

Meskalerov. Prépovedoval mi jo je, ko sem bil pri Meskalerih v ujetništvu...

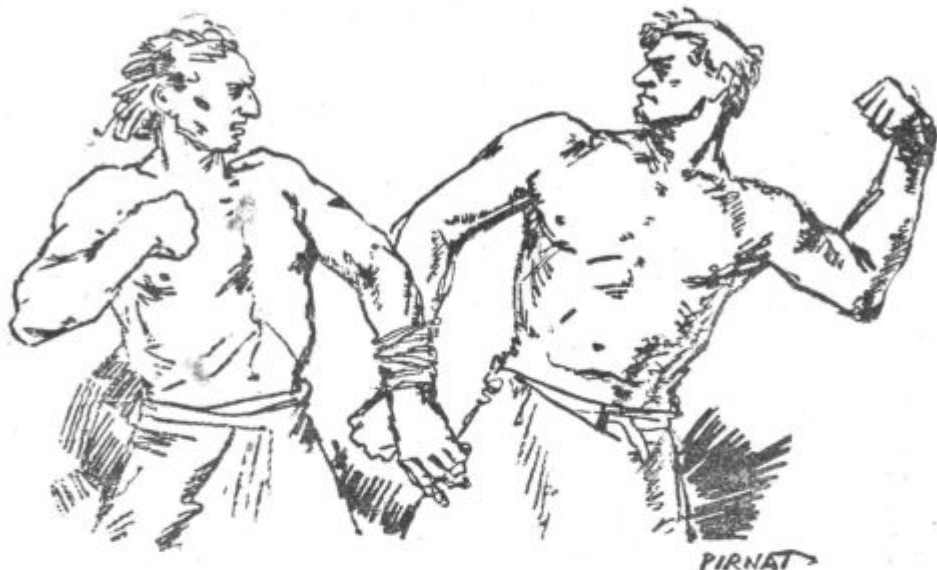
Kako pa, da so me ujeli?

Mister Lancaster me je prosil, naj zasledujem Old Kellerja. Zato sem bil na sledi za tem zločincem, ki je bil znan po vsem Divjem zapadu, kjer je imel povsod zaveznike in tovariše.

Je prinesel Tookuh sam, ki mi je še dejal:

— Brat Old Typo, ob času, ko ni sence, se boš boril z zvezanimi rokami, ali si zadovoljen...? —

— Sem; zakaj pa ne bi bil...? —
Šel je, jaz pa sem legel in zaspal...
Okoli poldneva me je zbudilo šepet

Jezdil sem ob reki Pekos, ki je pritok veletoka Río Grande del Norte. Hotel sem priti v Del Elpaso, kjer se je ta čas mudil Old Keller. Nisem pazil in zato so me ujeli...

Zdaj pa smrt!

Ha, slavni Old Typo, zdaj boš moral prepustiti svojo slavo drugim... Misliš si, da si slaven lovec na zapadu, v resnici pa si greenhorn, učenec, zelenec in začetnik...

Tako sem si mislil!

Pa sem dobil prijatelja, res pravega prijatelja, ki me tudi v nesreči ni zapustil... Ta prijatelj je bil Tookuh, Leteča puščica, sin junaka z Velike reke...

Z Tookuhom sem kadil pipo miru ahi kahumet in postala sva si brata. Zmerom je bil pri meni v šotoru, pa mi je nekoč rekel:

Očeta sem vprašal, ali bi te izpustil, če bi zmagal v boju za prostost! —

Ali bi sprejel?

Pred mojim šotorom je gorelo šest ognjev, kajti tak plen, kakor je Old Veliki, je težavno dobiti... In stavo sem sprejell

Noč sem mirno prespal. Hrano mi

tanje. Odprl sem oči in videl sem vse polno Indijancev in Indijank... Četrtr ure je še manjkalo do začetka boja... Blizu vhoda je bilo več skal, ki so tehtale vsaka več ko petdeset kilogramov, pa sem jih vendarle z lahkoto dvignil...

Pripravljen sem bil...

Senca je postajala čedalje manjša...

Pet Meskalerov se mi je približalo. Slekli so mi srajco, mi poredali vezi, me dvignili in me privedli k velikanski kakteji.

Vsi Meskaleri, ki so v rodu z Apači, so bili v lepih prazničnih oblekah. Med poglavarji sem opazil robove kanjona, ki se mi je približal...

Zvezali so nama obema levo roko, in šteli so do pet. Potem me je kanjon z vso silo močnega človeka udaril po glavi...

Pogoje za dvoboj mi je že povedal Tookuh. Bili so približno takšne:

— Kdor prvi izgubi zavest, je premagan. Vse je dovoljeno! —

Kanjon me je hotel še drugič udariti po glavi, toda umaknil sem se mu in zadel je mimo...

— Ko kiošci deoti —, dva udarca ti vrnem, sem mu rekel in ga po bliskovo sunil v trebuh. Prijel se je zanj, jaz pa sem ga udaril po sencih in Kanjon, vrhovni poglavar Apačev je padel v nezavest...

— Uff, uff, Awathand... — so vzklikali začuden Meskaleri, kajti vsi so pričakovali zmago svojega največjega junaka...

Tookuh je pristopil in nama prerazal vezi. Potem je rekel:

— Uff Old Typo, ali je mrtev...?

— Ne, brat Tookuh, Kanjon je le brez zavesti. Čez uro bo že govoril s teboj... —

Ko sem odhajal z bojišča, so se mi Apači spoštljivo umikali.

Stopil sem v šotor, se oblekel, vzel orožje in mrzlo vodo in se vrnil na bojišče. Polil sem Kanjona z vodo, in kmalu je stal na nogah čil in zdrav...

Močan dedec je bil, v dvanajstih minutah se je prebudil iz nezavesti. Močan je bil Kanjon, čeprav je nosil na svojih orjaških plečih že pet križev...

Vstal je... Stopil je mimo mene in izginil v svoj wigwam ter se ni pokazal do drugega dne.

Takrat je prišel okoli poldneva ves bled in razmršenih las spet med ljudi. Vse dotlej ni več jedel, nič ni spal... Človeška čast...!

UH.

Kanjon je imel krasnega konja, napol divjega mustanga, ki je bil črne barve. Bil je krasen in bojevit. Nisem še videl lepšega. Lepe so bile njegove noge, vitke in mišičaste. Imel je lepo, krasno oblikovano glavo in te oči, iz katerih se je iskriло dvoje čednosti, ki sta najbolj potrebni na Zapadu: zvestoba in pogum...

Kanjon ga je bil dobro izučil, — to sem kmalu občutil.

Šel sem v šotor, ki je bil ves poslikan s totemi... in Kanjon se mi je tisti popoldan približal...

— Old Typo, dobil boš Uha, če preмагаš mene in mojega bojvnika Močnega hrasta v borbi na tomahavke... Ti se boš boril v vodi s tremi bojnimi sekirami, midva pa bova stala na bregu. Borili se bomo... —

Odkloniti nisem smel, toda vedel sem, da bosta v premoči. Šest sekir proti trem, to je vendar dvojna premoč...

Toda Uh, mustang s katerim si je bil Kanjon priboril svoje ime...

Odločil sem se za boj —!

Slekel sem se, vzel tri krepke in lahke tomahavke in z njimi oborožen sem skočil v vodo... Močni hrast in Kanjon sta se tudi pripravila. Stopila sta k bregu, rekoč:

— No, ti Lisica, ki se bahavo imenuješ »Veliko«! Zdaj si naš in padeš boš... Bojevniki rodu Apačev, glejte, kako zmagujemo...! —

Močni hrast je vrgel sekiro, jaz pa sem ostro opazoval kroge, ki jih je delala. Bliskovito sem dvignil tomahawk in sekira Močnega hrasta se je s toporiščem zadela ob mojo ter padla v reko. Hitro sem jo pograbil in obdržil... Imel sem že štiri tomahavke...

Ko je Močni hrast videl, da ni zadel, je pobesnel... Z vso svojo divjo močjo je vrgel bojno sekiro proti meni, a zletela je nad mojo glavo in nato padla v vodo, kjer je izginila...

Zdaj pa je bila vrsta na meni.

Meril sem na drevo, ki je stalo poleg Kanjona. Debela veja je rasla navzdol, in dejal sem Kanjonu:

— Veliki poglavar, ali vidiš onile gumijevec? —

— Vidim. —

— Vidiš vejo, ki visi navzdol? —

— Vidim. —

— Pazil —

Zavihtel sem okoli glave sekiro, ostro sem pomeril in izpustil. Sekira je v lahnih krogih brzela nad vodo, nato se je dvignila in... odsekala vejo od drevesa...

Bil sem spreten...

— Uff, uff, Surehand... — se je oglasilo iz ust strmečih gledalcev.

Vsi so upali v zmago Močnega hrasta, ki je bil tretji najboljši metalec tomahawka. Prvi je bil Tookuh, drugi Kanjon, tretji pa Močni hrast... Nihče ni pričakoval, da bi belec, povrhu še ujetnik, tako metal orožje Indijancev, in tako natanko zadel v cilj...

Vzel sem z levice tomahawk in dejal sem z mirnim, ledenim glasom:

— Močni hrast bo živel, a hodil ne bo... —

Po teh besedah sem zavihtel sekiro okoli glave in je zletela nad vodo, nato pa se je dvignila in je z ostrino zadel desno koleno Močnega hrasta... Koleno je bilo presekano...

— Uff, uff... — se je spet oglasilo iz množice Indijancev.

Tookuh je dejal s prepričevalnim glasom:

— Belec je dober metalec, zato naj se dalje bori... (Datje prihodnjé),

Košarica za šivanje

(*Nekaj za bralke »Mladega Jutra«*).

Gotovo vam je kedaj dolgčas, drage deklice. Igre vas ne zanimajo več, mamica vam ne utegne pripovedovati pravljič, pusto vam postane in ne veste, kaj bi delale.

Povem vam, kako lahko prav koristno uporabite svoj prosti čas, sebi in drugim v veselje.

Vsaka deklica ima svoje šivalne potrebščine, saj je treba v gospodinjstvu vedno šivati, punčki se strga oblekca, na predpasniku odleti gumb, na žepni rutici se strgajo čipke, a pridna deklica ne nadleguje za tako malenkost mami-

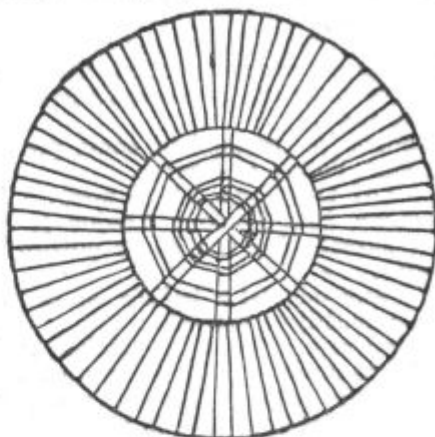
slika 1.

ce, vse napravi sama. Zato rabi igle, sukanec, gumbe, naprstnik in še marsikaj. A kje naj shranjuje vse to, ko mamica ne dovoli, da bi naše male gospodinjice brskale po njeni šivalni mizici? Povem vam, kako si napravite lično šivalno košarico.

V vsaki hiši je mnogo starih škatel iz lepenke. Za dinar ali dva si kupi v trgovini s poljskimi pridelki rafije, to je suha trava, ki služi za vezanje trt. Iz lepenke ureži podolgovat kos, širok 4–5 cm in dolg 40–50 cm. Skleni oba konca, ovij ju z rafijo in ovijaj enakomerno vso lepenko. Pazi, da ovijaš navpično, tako da pokriješ vso lepenko. Konce trakov veži vedno na notranji strani kolobarja, še bolje je, če jih prepleteš. Ko si to izgotovila, imaš obod košarice. (Glej slika I.)

Obod položi na lepenko, v to porabi dno stare škatle, začrtaj in izreži krog, ki bo prav tako velik, kakor je obod košarice. Sredi tega kroga izreži manjši krog v premeru 5–8 cm. Tudi to

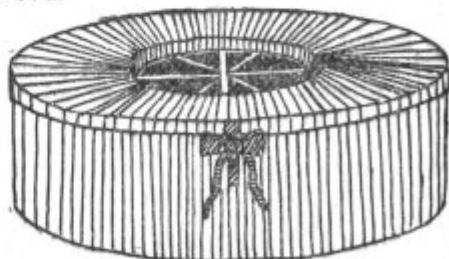
ovijaj z rafijo. Ko imaš vse ovito, prepleti luknjo z nitmi. Razdeli luknjo na 8 enakih delov, napelji rafijo v veliko iglo in veži povprek, da dobiš obliko

slika 2.

pajkove mreže, ki jo v sredini prepleteš. (Glej sliko II.). To je dno košarice.

Prav tako napraviš tudi pokrov, le da izrežeš krog nekaj milimetrov večji, kot je obod košarice, tako da tega pokrije. Potem prišij dno na obod košarice z beneškim vbodom, to je z vbodom, kakor šivaš pri ročnem delu »rišelje« ali vežeš zobce. Pokrov pa prišij na obod samo z desetimi šivi. Notranjost košarice obšij z barvastim blagom, za to lahko uporabiš stare krpce. Prav skrbno pa podloži z blagom pokrov, obšij ga z beneškim vbodom prav na gosto. Prišij na nasprotno stran, kjer je pritrjen pokrov na obod, pisan trak in prav takšen trak tudi na obod.

slika 3.

Košarica je gotova. (Glej sliko III.). Lahko jo okrašaš s pisanimi trakovi, ki jih prepleteš skozi rafijo. V košarico zloži svoje šivalne potrebščine. Tako si z majhnim trudom napraviš predmet, ki ga potrebuje vsaka gospodinja.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Najlepše se Ti zahvalim za knjigo, ki si mi jo poslal. Vesel sem, ko sedem k mizi in čitam Tvojo knjigo. Tebe in vse Jutrovčke prav lepo pozdravlja

*Branko Golob, I. razr. meš. šole
Sv. Lenat v Slov. goricah*

Kosmatinec

O Menima planina
koliko špasov narediš!
Že drugega medveda
v Kamnik pripodiš.

Ker takih ni revirjev,
da bi bilo še kaj hudirjev,
za tisoč din nagrade
kosmata glava pače.

A' lovec pa v bodrilo
kožo dobi v darilo,
da imel bo za spomin
šop medvedovih kocin...

Branko Repič, uč. IV. razr. v Kamniku

Dragi stric Matic! Tudi jaz želim tekmovati, zato Ti pošiljam svoj odgovor na novi natečaj. Bilo je neko pópoldne, ko je očka prinesel domov posodo smole. Opozoril me je, naj ne hodim okoli posode. Vendar pa nisem ubogal. Hodila sem okoli smole tako dolgo, da sem posodo prevrnila. Dobila sem svoj zaslužen delež... A še bolj me je bolel pogled na ubogo mamico, ki se je morala toliko truditi, ko je čistila tla. Še danes se pozna madež na podu, čeprav je minilo od tistega dne že dve leti. Lepo Te pozdravlja

**Tanko Majda, uč. II. razr.
Mostah, Društvena ul. 18**

Dragi stric Matic! Ker sestrice ni doma, se Ti kar v njenem imenu prsrčno zahvaljujem za poslano knjižno nagrado. Sestra je odšla s tetko na morje in bo gotovo zelo vesela, ko se vrne. Sporočam Ti pa, da bova še v nadalje odgovarjala na Tvoje zanimive natečaje. Prav iskreno Te pozdravlja

Branko Repič, uč. IV. razr. v Kamniku

Dragi stric Matic! Prsrčno se Ti zahvaljujem za lepo knjigo. Povest je

zelo lepa in ima mnogo napetih prizorov, ki so mi zelo všeč. Zelo vesel sem, stric Matic, da sem se iznebil učenja. Učil sem se namreč privatno za izpit čez I. razred real. gimn. v Novem mestu. In hvala Bogu, spričevalo imam že v žepu. Napravil sem izpit, in zdaj bom šel v II. razr. realne gimnazije v Ljubljano. Srčno Te pozdravlja Tvoj

**Tihomir Kaučič, dijak
v Vinici pri Črnomlju**

Dragi stric Matic! Najlepša hvala za toli lepo knjižico. Zelo sem je bila vesela. Mi Jutrovčki imamo res dobrega strička in hvalo mu bom pela, kjerkoli bom hodila. Ni še dolgo, ko sem bila v Ljubljani na izletu. Bila sem tudi v Tvoji tiskarni, po vseh kotih sem gledala in se ozirala, kje je stric Matic, pa Te nisem našla. Tudi tiskarski škrt ni vedel, kje si. Rada bi Te pa res poznala, ko si tako prijazen in dober. Torej še enkrat najlepša hvala. Lepo Te pozdravlja Tvoja

**Olga Remic, uč. II. razr.
v Bočni 103, p. Gornji grad**

Dragi stric Matic. Po dolgem in težkem obotavljanju se Ti prvokrat oglašam. Še se mi tresejo hlače ob misli na tvoj požrešni koš. Napisal sem Ti kako sem razžalil starše, toda pod pogojem, da tega nobenemu ne izdaš. Ker si ne želim, da bi potem to zvedela vsa okolica. Torej nastavi uho in poslušaj: »Moja največja krivica, ki sem jo storil staršem« je, da sem zamenjarjal šolo. Doma bi se moral učiti, toda ljubša mi je bila družba in zabava. Kaj učenje, kaj knjige, samo, da so prijatelji! Ven v prosto naravo. To je bilo moje načelo. Na koncu pa je prišlo zaslužen plačilo in — razočaranje. — Dragi stric Matic, ne smeš pa misliti, da je tako hudo izpadlo. Bilo je razočaranje, da! Mislim sem, da bom zdelal s prav dobrim, toda sem pa samo z dobrim. Sedaj pa mi je hudo žal, da sem zametaval dobre nauke, ki so mi jih dajali starši. Potrudil se bom za drugo leto, da Ti bom z veseljem sporočil vest, da sem v šoli izdelal bolje nego letos. Lepo Te pozdravlja

Kovač Bogomil, uč. III.a r. m. š. Vič

Dragi stric Matic! Odgovorila Ti bom na Tvoje drugo vprašanje: »Kaj v časniku najrajši berem«.

Odkrito Ti povem, da ves teden nestrpo pričakujem nedeljske izdaje »Jutra«. In zakaj? Oh, to boš pač prav hitro uganil, da zato, ker je v njem Tvoj kotichek. Ko tega z največjim zanimanjem prečitam, preberem tekočo povest. Prav tiho Ti povem na uho, da mi je bila najbolj všeč povest »Balonček Skakonček in Majdica«. Pa tudi druge so mi bile všeč, kar potolažen bodi, ljubi moj striček Matiček.

No, zdaj Ti pa moram povedati, kaj me v »Jutru« še zanima. Mladinska tekoča povestica s slikami »Zakleti grad« zavzame drugo mesto moje radovednosti. Nato pogledam še domače novosti pod naslovom »Naši kraji in ljudje«.

Tako, dragi striček, zdaj sem Ti pa že povedala, kar si želel. A eno željo še imam, kateri bi se najbrže pridružili tudi vsi Jutrovčki. Namreč to, da bi se povečalo »Mlado Jutro« Te pozdravlja *Anica Retelj, uč. prih. V. raz.*

Verd št. 24 p. Vrhnika

Dragi stric Matic! Prvič se Ti oglašam in povem, da največjo krivico naredim staršem, ako jih ne ubogam. Ko sem bila še majhna, je moral nekega večera atek od doma. Mamica me je spravila spat v otroško posteljo in rekla, naj zaspančkam, ona pa je šla še v kuhinjo. Jaz je nisem ubogala, odprla sem mrežo in šla na otomano skakat. Otomana je med mizo in posteljama. Z rokama sem se držala postelj z nogami sem skakala proti mizi. Tam je bila vaza z cveticami in luč. Oboje sem prevrnila, da je zažvenketalo na tla. Nastala bi lahko velika nesreča in ogenj, ako ne bi mamica prihitela. Kaznovala me je, da nikdar več tako. Od tistega jo prav rada ubogam. Če ne daš mojega pisma v koš, se bom oglasila še. Najlepše Te pozdravlja

*Heimgartner Franja, uč. III. raz.
lj. š. Slov. Bistrica.*

Jožef Mihelič — dijak:

Karambol

Iko, Joško, Milan,
to bistro so glavé:
kar se vam kdo izmisli
vse oni naredé.

A tokrat pa na misel
jim zopet je prišlo:
če avto bi imeli
joj, to bi lušno b'lo!

In brž je pod kozolec
po kolca Iko šel
ter zraven samokolnice
z verigo je pripel.

Pa avto bil gotov je
kot bi naštel do tri,
so komaj vanj se vsedli
že v dolino vam drči.

Kar preko njiv in jarkov
so držali vedno bolj,
da slednjič se pripetil
je strašni karambol.

Na glavi Iko bučko
debelo je imel,
a Joškotu in Milanu
pa nos je krvavel...

10 zapovedi za bralce Mladega Jutra

1. Vstani zgodaj in pojdi spat, kadar je čas!
2. Umij si vsak dan ušesa in vrat, čeprav ti mrzla voda ne ugaja.
3. Osnaži si vsako jutro in vsak večer zobe.
4. Ne hodi z umaznimi rokami in nohti v šolo!
5. Ne delaj domačih nalog v šoli in ne prepisuj nalog od součencev.
6. Ne odgovarjaj se odraslim ljudem.
7. Ne pripoveduj v šoli, kar se doma godi.
8. Govori vselej resnico, čeprav ti je časih težko.
9. Skončuj vsako delo, ki si ga začel.
10. Imej svoje stvari v redu in pa si nanje.

Manica:**Čebela in čmrlj**

»Pač si nespametna ljuba čebelica, da se trudiš od zore do mraka, letaš od cvetke do cvetke, nabiraš sladki med in ga kopičiš kar na debelo. Čemu li?! Da pride človek in ti ga odvzame. Jaz sem drugačen tič. Res ne biram med tudi jaz, toda samo zase. Da bi se trapil za druge, mi ne pride na pamet.«

Na te zasmehljive besede samopašnega čmrlja, ki čepi nedaleč od uljaka na svoji zalegi v mehkem mahu, odgovarja pridna čebelica:

»Res je, da velik del sadu mojega truda vzame človek, toda prav zato me pa tudi ve ceniti. Vso zimo me pita z najboljšim medom. In glej, ta lični uljak, ki ga je postavil človek! V njem sem varna jaz in ves moj zarod pred mrazom, dežjem, vetrom in drugimi nevarnostmi, ti pa moraš domovati kar na tleh. Vidiš to je velika razlika.«

»Kaj zato!« se ujeta čmrlj dalje. »Tu v mehkem in zelenem mahu je še bolj zdravo, kot pa med tvojimi pustimi deskami.«

Komaj čmrlj dobro izgovori, prihiči doli po vrtu gospodarjevo žrebe. V svoji objestnosti veselo hrče in poskakuje sem in tja. Pri tem zadene s kopitom na čmrljevo gnezdo in — konec je čmrlja in njegove zalege.

Čebelica to videč, zabrenči:

»Hej čmrlj, meni in mojemu zarodu se kaj takega ne more pripetiti, ker nam je človek postavil varno bivališče. Zato mu prav rade odstopamo ves sladki med, ki nam hodi odveč.«

Danilo Gorinšek:**Plenička**

Hud je cvilež,
rogovilež,
z nogu brca,
z roko krea,
svetlo kuka,
laske cuka,
piska, vriska,
pest že stiska,
če se da, že
figo kaže,
več pa znati treba ni,
če iz peničk možak še ni!

Za spretne risarje**Šale za male***Verjetno.*

»Koga bodo tukaj pokopali?« vpraša stara ženica majhnega dečka, ki gre za pogrebom.

»Ne vem natanko, vendar pa mislim, da tistega, ki leži v krsti.«

Duhovitost

Zjutraj se stric odpravlja na vlak. Mali Branko ga spremlja na postajo. Spotoma se stric spomni, da je nekaj pozabil, in pravi nečaku:

»Joj, Mirko, brž teci domov in poglej v sobo, če nisem pozabil dežnika. Mislim, da stoji na levi strani umivalnika. In hitro se vrni: pozno je že!« Čez nekaj minut pridirjo Mirko ves upehan in vzklikne:

»Da, stric, dežnik je še v tvoji sobi, na levi strani umivalnika.«

Na neki majhni železnici, ki je povsod znana zaradi svoje počasne vožnje, naleti sprevodnik na majhnega dečka, ki mu pomoli cel vozni listek.

»Povej, deček, zakaj nimaš otroške vozovnice?«

»Kaj bi tisto«, se odreže mali navihaneec. »Preden me pripeljete na cilj, bom že davno vetik.«

Zgodba brez besed

Posetnice

Na vlaku se seznanita gospoda. Ob slovesu data drug drugemu vsak svojo posetnico:

R. Kos

p. Devin

N. Pisk

o. Verd

Kakšno službo opravljata gospoda?

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. al', 3. Ra, 4. globus, 6. na, 7. brus, 9. Abel, 12. Indi, 13. sire, 14. ol, 16. Nikita, 17. em, 18. la.

Navpično: 1. Aron, 2. Laba, 4. Gru-den, 5. Srbija, 7. bi, 8. si, 9. as, 10. er, 11. le, 14. okel, 15. Lima.

Rešitev zlogovnice

Resnica zmaguje